

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Meditationum evangelicarum volumen tripartitum

Creidius, Hartmann

Francofurti ad Moenum, 1682

De tertio

[urn:nbn:de:bsz:31-122776](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122776)

curat hos leproſos absque ullo medicamento, dum enim ad Sacerdotes abeunt, lepra in corpore ipſorum planè evaneſcit. Conſidite ipſi, vos mei, in omnibus neceſſitatibus, nam ſuperabundanter facere poteſt, &c. Ephel. 3. v. 20. Pl. 135. v. 6. Judith. 9. verſ. 4.

De Tertio.

Restat pars tertia, de gratitudine Samaritani, cujus hic deſcribitur

1. *Stimulus.* Nam poſtquam vidit ſe ſanatum, ad Chriſtum revertitur. Nos innumera quotidie accipimus beneficia tam ſpiritualia quàm corporalia æquum igitur eſt, ut ad Chriſtum revertamur, & illi nos ſociemus, à quo beneficia accepimus. Non hinc alios moremur, qui nos ad mundi avia vocant, Sap. 2. v. 1. ſeqq. Sed relicto impiorum conſortio Chriſtum ſequamur, & bene ponderemus, quod paralytico dictum eſt, Joh. 5. v. 14. applicetur huc exemplum Naaman, 2. Reg. 5. v. 15.

2. *Modus.* Declarat enim gratitudinem ſuam dupliciter:

1. *Procidendo,* & hoc ipſo humilitatem cordis ſui exprimit, quæ ad gratiarum actionem vel maximè requiritur. Proinde canamus cum Davide Pl. 115. v. 1. Non nobis Domine, non nobis, ſed nomini tuo da gloriam. Et cum Daniele c. 9. v. 7. Tibi Domine juſtitia, nobis autem confuſio faciei. Nunquam enim ſuperbi Deo placuerunt, ſed humiles inprimis reſpicit, Judith. 9. verſ. 16.

2. *Psallendo.* Nam magnâ voce Deum glorificat, & pro recuperatâ ſanitate ipſi gratias agit, quod & nos imitari debemus, ut graviter horatus pſalter regius Pl. 107. v. 17. ſeqq. & Hiſkias ſuo exemplo nobis

præluceat, Ela. 38. v. 19. 20. gratitudo enim Deo & hominibus accepta eſt, Sir. 38. v. 1. ſeqq.

Nos plerunque contrarium agimus, morbo preſſi querulamur, & vitæ correctionem promittimus, ſed poſteâ, quando ſanitatem priſtinam recepimus, beneficii collati facile oblivifcimus, & ad priora peccata redimus, ut meritò quis cum Moſe nobis exprobet ingritudinem noſtram, Deut. 32. v. 6.

3. *Uſus,* der herrliche Druk / den er davon hat / qui duplex:

1. *Deprædicatio.* Poſtquam enim Chriſtus unicum hunc Samaritanum redire videt, deprædicat ipſius perſeverantiam, & nonne, inquit, decem mundi facti ſunt, ubi ergò ſunt novem? non ſunt reperti qui redirent, ut darent Deo gloriam, niſi hic alienigena. Quibus verbis Chriſtus novem iſtos, qui non reverſi erant, ingritudinis accuſat, Samaritanum verò extollit, quod reverſus Deo gloriam dederit: Ita deprædicabit aliquando noſtram perſeverantiam, & coronam vitæ nobis imponet, Apoc. 2. verſ. 10.

2. *Confirmatio.* Nam ſurge, inquit, & abi, fides tua te ſalvum fecit. Cateri corporalem tantùm ſanitatem reportant: Sed hic Samaritanus, quia grato animo beneficium ſibi exhibitum agnoſcit, ſpiritualem etiam ſanitatem impetrat, & per fidem conſervatur ad ſalutem. Ita qui gratus eſt pro beneficiis acceptis, ad majora Deum invitat, ideò, enim nihil aliud à nobis exigit quam gratias habere pro his quæ nobis facta ſunt, ut pro illa ipſa gratiarum actione ad ampliora danda provocetur, inquit Chryſoſtomus. In omnibus igitur gratias agite, hæc eſt voluntas Dei, 1. Theſſ. 5. verſ. 18. Pfalm.

Pfalm. 50. vers. 14. Col. 3. vers. 17. tunc eritis aliquando in numero Deum collaudantium & glorificantium in sempiterna se-

cula, quod concedat nobis SS. Trinitas per Jesum Christum Salvatorem nostrum, Amen.

Dominica XV. post Trinitatis.

Evangelium Matth. 6. v. 24. 34.

GEN. 19. v. 26. de uxore Lothi commemoratur, quod in Sodomæ conflagratione respiciens contra mandatum Angeli, in falis statuam conversa fuerit.

Hujus historiæ Christus memores esse jubet eos, qui paulò ante mundi finem victuri sunt, Luc. 17. v. 32. ne præpostero terrenorum amore se decipi patiantur, sed obliviscantur eorum quæ retrò sunt, & ad ea, quæ priora sunt, sese extendant, Phil. 3. v. 13. idè enim Lothi uxor facta est statua falis, inquit Augustinus, ut te condiat, & ad sapientiam erudiat.

Huc pertinet prælecta pericope, quâ Angelus ille magni consilii, Christus Jesus, à servitio Mammonæ omnes verè Christianos variis argumentis dehortatur, & regnum Dei ante omnia inquirere jubet, spondens fore, ut tunc reliqua omnia nobis adjiciantur.

Evangelium habet duas partes, quas breviter percurramus, ut sunt:

I. *Mammonismus.*

II. *Christianismus.*

JJ.

EXEGESIS.

IN V. T. noluit Dominus unum agrum diverso semine conseri, noluit in bove & asino sub eodem copulatis jugo arari, noluit vestimenta gestari, quæ ex lino & lana contexta essent, Deut. 22. v. 9. 10. 11. Quid putatis, vos mei, hisce legibus Deum inten-

diffe? certè nihil aliud, quàm id, quod Christus in Exordio Evangelii exsertis verbis asserit, quod nemo Deo simul & Mammonæ inservire possit. Hoc qui facit, agrum animæ suæ diverso semine, nimirum amore Dei & amore mundi spargit. Hoc qui facit, bove arat & asino, id est, duos diversos affectus habet, quibus ad terrestria simul & cœlestia aspirare satagit. Hoc qui facit, lino simul & lanâ se vestit, id est, pietatem & avaritiam in uno domicilio consistere posse sibi persuadet, quod tamen fieri nunquam potest, si Christo, qui ipsissima veritas est, Joh. 14. v. 6. & sapientia, Matth. 11. v. 19. credere velimus. Nam nemo, inquit ille, nemo duobus Dominis servire potest, aut enim hunc habebit odio, & alterum diliget, aut huic adhærebit, & alterum negliget. Non potestis Deo servire & Mammonæ.

His verbis describitur *Mammonismus*

I. *Ratione quidditatis.* Vox Mammonis peregrina est, & in lingua Syriaca idem significat quod divitiæ. Quando igitur Christus à mammonismo nos dehortatur, non prohibet habere vel possidere divitias. Nam divitiæ bonæ sunt, modò absit peccatum, Sirach. 13. vers. 30. Sed servire tantum prohibet, quod omnes illi faciunt, qui cor suum divitiis apponunt, Pl. 62. v. 11. & supra Deum & Dei mandata eadem extollunt, dum oculos avertunt, &